

INTERVJU / Sara Kern, režiserka in scenaristka

Kot bi potoval skozi meglo

Špela Barlič

Sari Kern je letos uspel veliki met – njen kratki film *Srečno, Orlo!*, prvi, ki je nastal po njeni diplomski na AGRFT, so predvajali v tekmovalnem programu prestižnega beneškega filmskega festivala. Mlada slovenska scenaristka in režiserka je že kot študentka pobirala nagrade za scenarije in se med drugim preizkušala tudi v leposlovju. *Srečno, Orlo!* je ganljiva miniaturna o dečku, ki bi rad postavil stvari na pravo mesto in svojim staršem spet narisal nasmeh na obraz.

Že kot študentka ste se izkazali kot nadarjena scenaristka. Kako pomemben del filmske ustvarjalnosti je za vas pisanje scenarija?

Ključen. Zame je to na neki način najtežji, a tudi najlepši del, ker je takrat še skoraj vse mogoče. Kot bi potoval skozi meglo... Vsake toliko se pokaže kak obris, megla se malo razpodi, veliko je hoje v neznanu, ampak z nekim notranjim občutkom, ki na koncu, če je vse prav, pripelje iz te megle. Potem je treba iti nazaj in po vsej poti še enkrat, dvakrat, tridesetkrat in pretehtati vsak centimeter poti. Zame je pomembno, da je osnova za film dober scenarij, ki izhaja iz neke nuje – iz nečesa, kar v tebi besni in boli in mora ven.

Ste v tem smislu na domači fakulteti dobili dovolj znanja?

Na AGRFT je bila scenaristka ves čas zelo pomemben del predmetnika in pisanju se je, po mojem mnenju, posvečalo dovolj časa. Zame osebno je bil pomemben profesor Miroslav Mandić, ki mi je dal ogromno. Zaradi njega je bila scenaristika zame pravzaprav najdragocenejši del šolanja na akademiji.

Tako v vašem študentskem filmu *Maks* kot v tem zadnjem imajo glavno besedo otroci – otroci, ki se na svoj način spopadajo s stisko odraslih. Kako to, da vam je ta perspektiva tako blizu?

Ne vem. Morda je ta perspektiva nekako najbližje mojemu osebemu pogledu na svet. Morda se bo to z leti kaj spreminjalo, ampak za zdaj je otroški pogled to, kar moram naprej raziskovati. Ta pogled čutim živo in iskreno. Vse drugo bi se mi zdelo malo prisiljeno.

V obeh filmih ste iz povsem neizkušenih otroških igralcev izabili

presenetljivo naravno igro. Kako vam to uspeva?

Na avdicijah se hitro vidi, ko ima kdo talent in je hkrati dovolj zrel in senzibilen. So pa to posebni mali ljudje, ki jih je težko najti. Pri delu z otroki je zame pomembno predvsem to, da se z njimi povežem na poseben način in potem nekako komuniciramo... Težko razložim, kako to gre. Je pa pomembno tudi to, da se jim prilagodita vsa ekipa in sam način snemanja. Ekipa mora biti senzibilna in tehnično pripravljena ujeti drageocene, žive trenutke – tudi tiste nepričakovane. Obstajati mora prostor za določeno mero improvizacije, za trenutke, ki se zgodijo.

Za zdaj smo delali brez velikega filozofiranja in velikih besed: otroci niso brali scenarija, niso vedeli veliko o zgodbi. Na vajah smo vadili izmišljene prizore, ki so zahtevali podobna čustvena stanja kot tisti, ki so bili zares v scenariju. Navodila otrokom navadno dam tik pred snemanjem določenega prizora in pustim, da se zgodi. Zame je pomembno, da se ohrani živost otrok in da se jim ne polaga v usta besed, ki jih je napisal

Tudi v celovečercu, ki ga trenutno pišem, bodo v glavnih vlogah otroci, vendar to ne pomeni nujno, da bo film mladinski. Blizu so mi filmi, ki se otroških tem lotevajo na zelo resen način in gredo v tem do konca. V prvi vrsti je zame pomembno, da delam iskren film, prvenstveno za odrasle. Na koncu drugi presodijo, ali je primeren tudi za otroke. Filmi, ki so izključno otroški oziroma mladinski, me ne zanimajo.

Kako gradite film? Zdi se, kot da v prvi vrsti izhajate iz nekega čustva...

Po navadi je prvi občutek, ki ga nosim nekje globoko. Po navadi tudi kakšna slika ali pa nekaj slik. Težko razložim. Najprej je proces zelo neracionalen. Potem, v kasnejših fazah, se vklopi razum, ampak navadno nima prav posebne vloge. Včasih mi ni čisto jasno, kaj nastaja. Pogosto vidim nekatere pomene šele, ko me nanje opozorijo drugi.

Že nekaj časa živite v Avstraliji. Kaj vas je odneslo tja?

Ljubezem. Moja partnerka Jess je Avstralka in trenutno živiva tam, za na-

Sara Kern, režiserka in scenaristka: Pri delu z otroki je zame pomembno predvsem to, da se z njimi povežem na poseben način in potem nekako komuniciramo... Težko razložim, kako to gre. Je pa pomembno tudi to, da se jim prilagodita vsa ekipa in sam način snemanja. ❖ arhiv avtorice

nekdo, ki je desetletja starejši od njih. Alergična sem na filme z lepo počesanimi otroki, ki polikano recitirajo in pazijo, da ne stopijo iz luči...

Razmišljate morda tudi o otroškem ali mladinskem celovečercu?

prej bova pa še videli, vse je še odprto.

Pripravljate tudi že kak nov projekt? Trenutno pišem celovečerni scenarij z delovnim naslovom *Ivana*, pripravljam pa tudi nov kratki film. Gre dokaj počasi, ampak nekaj nastaja. ✕